سبک تربیت

برنامه‌ای یک‌ماهه برای نظم بخشی به بی‌نظمی وسایل فرزندان در خانه

۳۰ روز برای ساماندهی اتاق کودک وقت دارید!

■ محمدرضا سهیلی‌فر

با توجه به نزدیک شدن زمان بازگشایی مدارس یکی از دغدغه‌های والدین به ویژه مادران ریخت و پاشی است که بعضی بچه‌ها در اتاقشان می‌کنند و کتاب، لباس و وسایل مدرسه را هر طرفی می‌گذارند. آیا از اتاق به‌هم ریخته فرزندتان کلافه شدید؟ آیا از جمع کردن لباس‌های ورزشی‌اش در گوشه و کنار اتاق خسته شدید؟ روی میز تحریرش خیلی به‌هم ریخته است؟ پوست آدامس، اسباب‌بازی، جوراب و وسایلش همه جا پخش است؟ زمین یا صندلی‌اش را با جالباسی اشتباه گرفته است؟ خب، چرا این برنامه ۳۰روزه ساماندهی به وضعیت اتاق فرزندتان را امتحان نمی‌کنید؟ پیشنهاد می‌کنیم حوصله به خرج دهید و این برنامه یکماهه را در اتاق فرزندانتان امتحان کنید که به طور ویژه برای کودکانی که فاقد مهارت سازماندهی هستند، نوشته شده است.

■■■

■ **روز اول: مرتب کردن تختخواب**

تختخواب جای خوابیدن است نه انباری وسایل. بستر کودک شما باید برای خواب باشد نه محل ذخیره‌سازی وسایلش. هر نوع لباس، برگه‌های باطله و اسباب بازی که ممکن است به نحوی به رختخواب کودک شما راه پیدا کند را جمع و با کمک او ملحفه‌ها را هم عوض کنید. به او اطمینان دهید هر زمان که دوست داشته باشد می‌تواند هر تعداد اسباب بازی مورد نظرش را بردارد و با آنها بازی کند اما باید آنها را مجدداً سرجایشان بگذارد و سپس اگر خواست اسباب‌بازی دیگری بردارد.

■ **روز دوم: مرتب‌سازی وسایل روی میز**

اگر میز کودک شما بیشتر از یک فضای کاری و مانند بازار شام است(!) باید آن را با یک سیستم سازمانی کاملاً جدید بازسازی کنید. جعبه‌هایی با رنگ روشن چند کشو یا فایل چند کشو بخرید و وسایل فرزندتان را در محل تفکیک شده و دارای برچسب قرار دهید. کاغذهای مهم می‌توانند در کشوی پایین که بزرگ‌تر است قرار بگیرند و قلم‌ها و ماژیک‌های لایت در کشوهای بالایی که کوچکترند، قرار داده شوند. به فرزند خود یادآور شوید می‌تواند در سازماندهی آنها به شما کمک کند.

■ **روز سوم: یک جای مشخص برای سطل زباله تعیین کنید**

اگر اتاق از نظر فضا کوچک است، می‌توانید از یک کیسه روی دستگیره در استفاده کنید. نکته مهم آن است که به کودک خود یک مکان مشخص برای ریختن زباله در فضای شخصی‌اش اختصاص می‌دهید، بنابراین دیگر شما مجبور نخواهید بود مثلاً پوست آب نبات را از زیر بالشش بیرون بیاورید.

■ **روز چهارم: قفسه کتاب را سازماندهی کنید**

در یک روز جمعه چند ساعت وقت بگذارید و تمام کتاب‌های فرزندتان را بررسی کنید. کدام یک می‌تواند به کتابخانه اهدا شود؟ یا به عنوان هدیه داده شود؟ با فرزند خود صحبت کنید و نظر او را بابت چگونگی سازماندهی کتاب‌هایش جویا شوید. به یاد داشته باشید هرچه پیدا کردن کتاب‌هایی که دوست دارد برای او راحت‌تر باشد، احتمال خواندن آنها بیشتر است.

■ **روز پنجم: محلی را برای کتابخوانی مشخص کنید**

اگر فرزند شما زیاد کتاب می‌خواند، یک صندلی راحتی، مبل راحتی یا یک صندلی بادی نزدیک قفسه کتاب پیش‌بینی کنید تا هر زمان که خواست یا هوس کرد، روی آن بنشیند و غرق در خواندن شود. ضمن آنکه اگر کتاب‌ها نزدیک قفسه‌ها باشد وقتی خواندن کتاب تمام شد، احتمال بیشتری برای گذاشتن‌شان در قفسه وجود دارد.

■ **روز ششم: در صورت تردید از برچسب استفاده کنید**

اگر فرزند شما مستعد بی‌نظمی و ریخت و پاش است که بسیاری از بچه‌های بیش فعال یا دارای اختلال کم‌توجهی اینچنین هستند، روی تمام وسایل برچسب بچسبانید. منظور همه جاست؛ قفسه‌های کتاب، کشوهای لباس، چوب لباسی و غیره. اگر فرزند شما کوچک است، سعی کنید تصاویر را هم در کنار کلمات بچسبانید.

■ **روز هفتم: هیولایی زیر تخت**

اگر تصور کودک شما از تمیز کردن اتاق آن است که وسایلش را زیر تختخواب بیندازد، به او بیاموزید تا از فضای زیر تخت به عنوان فضای اضافی می‌تواند استفاده کند. چند سطل پلاستیکی تمیز تهیه کنید و لوازم ورزشی، ورقه‌های اضافی یا هر چیز دیگری که نیاز به جایی دارد را در آنها قرار دهید. فقط هر یک دارای برچسب واضحی باشد.

■ **روز هشتم: اختصاص قفسه برای لباس‌های هفته**

برخی از ما برای راحت‌تر بودن در صبح، لباس‌های خود را در گوشه‌ای از اتاق پهن می‌کنیم یا روی صندلی می‌گذاریم اما تصور کنید اگر یک هفته بخواهیم چند دست لباس را اینگونه در اتاق قرار بدهیم، هم نظم اتاق به‌هم می‌ریزد و هم برخی مادران از این کار دچار عصبانیت می‌شوند. در این حالت بهتر است جایی را در کمد فرزندتان مشخص کنید تا بتواند صرفاً لباس‌هایی را که می‌خواهد در طول هفته از آنها استفاده کند و با باقی لباس‌های بیرون یا منزل قاتی نشود، آنجا قرار دهد.

■ **روز نهم: لباس‌های خارج از فصل را جمع کنید**

جعبه‌های پلاستیکی بزرگ بیشتری تهیه کنید و لباس‌های خارج از فصل بلا استفاده را در آنها قرار دهید. به آنها برچسب بزنید و آنها را بالای قفسه کمد کودک خود قرار دهید به نحوی که هر موقع لازم بود، به سهولت در دسترس او باشند.

■ **روز دهم: لباس‌های شستنی را جلو چشم بگذارید**

لباس‌هایی که باید شسته شود را جایی در حمام یا در سبدی در کمد لباس فرزندتان قرار دهید تا جلوی چشم باشد. معمولاً بچه‌ها لباسی که باید شسته شود را روی زمین می‌اندازند. اگر می‌خواهید، به فرزند بزرگ‌ترتان مسئولیت بیشتر بدهید، یک سبد لباس دو قسمتی تهیه کنید تا لباس‌ها را به صورت تفکیک شده در آن بگذارد.

■ **روز یازدهم: لباس‌ها را طبقه‌بندی کنید**

لباس‌ها را بر اساس نوع مرتب کنید، بنابراین همه شلوارها، پیراهن‌ها، سویشرت‌ها و غیره را در یک جا قرار دهید. جهت آسان‌تر کردن کار برای شما و فرزندتان کمد ارزان قیمتی با قفسه‌های جداگانه تهیه کنید.

■ **روز دوازدهم: قفسه‌ای برای کفش‌ها**

برای بچه‌های بزرگ‌تر قفسه‌های کفش هر چند ساده تهیه کنید و برای بچه‌های کوچک‌تر کشوی پلاستیکی تا کفش‌هایشان را در آن بگذارند. در طول ماه‌های زمستان، قفسه کفش را جلوی درِ ورودی منزل قرار دهید تا با چکمه خیس مجبور نباشند از هال یا راهرو بگذرند.

> اگر فرزند شما مستعد بی‌نظمی و ریخت و پاش است که بسیاری از بچه‌های بیش فعال یا دارای اختلال کم‌توجهی اینچنین هستند، روی تمام وسایل برچسب بچسبانید. منظور همه جاست؛ قفسه‌های کتاب، کشوهای لباس، چوب لباسی و غیره

■ **روز سیزدهم: محلی برای اسباب‌بازی‌ها**

اولین گام برای مقابله با به‌هم ریختگی اتاق بازی، اطمینان از این است که هر وسیله بازی جای مشخصی داشته باشد. سطل‌های بزرگ با رنگ روشن تهیه کنید، لگوها در یک جا، عروسک‌ها در یک جا و غیره. اگر لازم بود دوباره از برچسب استفاده کنید.

■ **روز چهاردهم: اسباب‌بازی‌های قدیمی را جمع‌آوری کنید**

اگر فرزند شما در طول یک سال با اسباب بازی‌های خود بازی نکرده، زمان آن است که آنها را جمع کنید یا به کسی بدهید. شما می‌توانید به اتفاق فرزندتان به یکی از مراکز جمع‌آوری لوازم خانه برای نیازمندان مراجعه کنید تا از نزدیک مشاهده کند اسباب‌بازی‌های بلااستفاده او می‌تواند توسط یک کودک دیگر مورد استفاده قرار گیرد.

■ **روز پانزدهم: از وسایل مجدداً استفاده کنید**

در انباری خود به‌دنبال وسایلی بگردید که قابلیت استفاده مجدد را دارند. مثلاً ملحفه‌ای قدیمی را می‌توانید روی میز اتاق فرزندتان بگذارید تا با آزادی کامل روی آن وسایل نقاشی و رنگ آمیزی خود را قرار دهد. در انباری جست‌وجو کنید تا وسایلی را پیدا نمایید که قابلیت استفاده مجدد در اتاق بازی را دارند.

■ **روز شانزدهم: برای هر بازی یک فضای مشخص تعیین کنید**

فرزند خود را تشویق کنید تا در حد امکان بازی را در همان قسمت تعیین شده انجام دهد و مطمئن شوید قبل از اینکه سر وقت اسباب‌بازی دیگری برود، قبلی را سرجایش بگذارد.

■ **روز هفدهم: در صورت امکان از وسایل، دومنظوره استفاده کنید**

از هر جایی که امکان دارد می‌توانید مانند انباری کوچک وسایل استفاده کنید. مثلاً اگر در اتاق میز اسباب‌بازی وجود دارد، می‌توانید از صندلی‌های مکعبی تو خالی و به رنگ‌های شاد روشن استفاده کنید. فقط اطمینان حاصل کنید به اندازه کافی محکم باشند تا وزن فرزند شما را تحمل کنند.

■ **روز هجدهم: از دیوار هم استفاده کنید**

اگر فرزند شما دوست دارد با لباس‌هایش جلوی آینه بازی کند، در دیوار اتاقش قلاب‌های اضافی نصب کنید تا وقتی که بازی‌اش تمام شد، بتواند لباس‌های خود را آویزان کند.

■ **روز نوزدهم: یک جدول برنامه‌ریزی تهیه کنید**

یک جدول برنامه‌ریزی تهیه کنید و به او بیاموزید که چگونه از آن استفاده کند. چند هفته اول با هم کار کنید. مطمئن شوید تمام تکالیف خانه، تمرینات ورزشی، بازی‌های تفریحی و برنامه بازی‌های گروهی با دیگر بچه‌ها را وارد جدول برنامه کرده‌اید. با این کار او مسئولیت‌پذیری را فرا خواهد گرفت و عزت نفس خود را تقویت می‌کند و شما هم احساس ناخوشایند ناشی از نق زدن او را نخواهید داشت.

■ **روز بیستم: تقویم مرجع**

برنامه‌ریزی را یک قدم جلوتر برده و یک تقویم بزرگ برای پیگیری برنامه‌های کل خانواده تهیه کنید. به کودک خود کمک کنید برنامه‌های خود را به تقویم اضافه کند و مطمئن شوید هنگامی که خودتان هم برنامه‌تان را می‌نویسید، او این کار شما را نگاه می‌کند. بدین ترتیب یک درس مهم در باره چگونگی همپوشانی و تعامل برنامه‌های هر کس با دیگری را یاد می‌گیرد.

■ **روز بیست‌ویکم: قفسه مدرسه درست کنید**

یک قفسه یا میز کوچک را در کنار در قرار دهید تا کودک شما بتواند هر چیزی که لازم دارد روز بعد به مدرسه ببرد را روی آن بگذارد مانند فرم رضایتنامه و غیره. کودک خود را عادت دهید که هر روز صبح قبل از ترک خانه آن را چک کند.

■ **روز بیست‌ودوم: کوله‌پشتی مناسب تهیه کنید**

کوله‌پشتی با قسمت‌های متعدد بخرید. اگر امکان داشت از برچسب‌های رنگی روشن استفاده کنید تا مشخص شود هر قسمت جای چه وسیله‌ای است. به این ترتیب، هر آنچه مربوط به ریاضیات، دفترها، تکالیف خانه، ماشین حساب و غیره می‌شود را می‌توان در جای خود پیدا کرد.

■ **روز بیست‌وسوم: کوله‌پشتی را تمیز نگه دارید**

همه ما می‌دانیم که به مرور داخل کوله‌پشتی کثیف می‌شود، خرده مواد غذایی، دستمال‌های کثیف و ضایعات کاغذی که سریع هم به محتویات درون کیف اضافه می‌شوند! قبل از اینکه دوباره داخل آن وسیله مدرسه را بگذارید، آن را خوب بتکانید یا با جارو برقی داخلش را تمیز کنید. بسته به میزان کثیف بودن کوله، برای تمیز کردنش زمان معینی را برای فرزندتان مشخص کنید. این زمان می‌تواند از هفته‌ای یک‌بار تا هر دو ماه یک‌بار متغیر باشد.

■ **روز بیست‌وچهارم: لوازم‌التحریر را مرتب کنید**

لوازم‌التحریر را مرتب کنید و هر دسته را در کشویی یا محلی مشخص قرار دهید؛ مثلاً دفتر و پوشه را یکجا، مداد و خودکار را یکجا و همینطور بقیه. همه چیز را داخل کوله در محلی که به آسانی قابل دسترسی باشد بچینید.

■ **روز بیست‌وپنجم: نقشه‌ای بکشید!**

یک نقشه ساده از کوله‌پشتی بکشید و مشخص کنید هر وسیله در چه قسمتی باید گذاشته شود. از فرزند خود بخواهید چند بار کوله را خالی کند و طبق نقشه تهیه شده، دوباره محتویات آن را بچیند. نقشه را در جیب جلوی کوله‌پشتی بگذارید تا او بتواند هر زمان که نیاز بود به آن مراجعه کند.

■ **روز بیست‌وششم: یک چک لیست درست کنید**

یک لیست کنترل از تمامی نیازهای روزانه مدرسه فرزند خود درست کنید و به اتفاق هم لوازمی که در هر روز باید به مدرسه ببرید روی این لیست با هم کنترل کنید. پس از چند روز او را تشویق کنید تا خود به این کار ادامه دهد.

■ **روز بیست‌وهفتم: کتاب‌های درسی اضافی بخرید**

اگر فرزند شما کتاب‌های درسی‌اش را در مدرسه جا می‌گذارد، با معلمش جلسه‌ای بگذارید و از او بپرسید آیا کتاب اضافی برای خانه تهیه کنید؟

■ **روز بیست‌وهشتم: بهترین کار فرزندتان را به نمایش بگذارید**

اگر فرزند شما باید پروژه‌ای هنری انجام دهد یا بابت مقاله‌هایی که تهیه کرده نمره مثبت گرفته است، یک تخته بزرگ چوبی (نئوپان) بخرید و آنها را روی آن بچسبانید و در آشپزخانه یا جایی که بقیه ببینند، نصب کنید. نشان دادن بهترین کارهایش موجب افزایش اعتمادبه‌نفس کودک شما می‌شود.

■ **روز بیست‌ونهم: فضایی برای مطالعه در نظر بگیرید**

این فضا می‌تواند میز خودش، میز آشپزخانه یا هر مکان دیگری باشد که او بتواند به بهترین نحو تمرکز کند. هر زمان تکالیفش را در آن محل شروع کرد، یک میان وعده، نوشیدنی و تمام مواد مورد نیازش را در کنارش پیش‌بینی کنید. او به زودی می‌آموزد تا آن نقطه را مترادف با انجام تکالیفش در نظر بگیرد.

■ **روز سی‌ام: ساعت چند است؟ وقت درس خواندن!**

همانطور که محل معینی را برای مطالعه تعیین می‌کنید، زمان درس خواندن و انجام تکالیف هم باید بر اساس یک برنامه مستمر و منظم باشد، سر یک ساعت، در یک مکان و هر شب. به یاد داشته باشید سازماندهی چیزی بیش از یک فرآیند فیزیکی است؛ سازماندهی به معنای ایجاد یک عادت پسندیده است.

برگرفته از سایت: additudemag.com

نوشته: دِوان فِری

> اگر فرزند شما در طول یک سال با اسباب‌بازی‌های خود بازی نکرده، زمان آن است که آنها را جمع کنید یا به کسی بدهید. شما می‌توانید به اتفاق فرزندتان به یکی از مراکز جمع‌آوری لوازم خانه برای نیازمندان مراجعه کنید تا از نزدیک مشاهده کند اسباب‌بازی‌های بلااستفاده او می‌تواند توسط یک کودک دیگر مورد استفاده قرار گیرد

سبک فرزندپروری

چگونه با کودک لجباز خود رفتار کنیم؟

وقتی عضو کوچک خانه پایش را در یک کفش می‌کند

■ مهدیه عظیم‌لو

از مقابل اسباب‌بازی فروشی که خودم به آن آقا خرسه می‌گفتم می‌گذشتم که دختر بچه‌ای دو، سه ساله با پیراهن صورتی روبان‌دوزی شده با موهای خرمایی رنگ که چتری‌هایش را گل سری (گیره سری) به شکل گل رز کنار زده بود، نظرم را به خود جلب کرد که مدام به مادرش می‌گفت: «من این عروسک خرس را می‌خواهم، این عروسک با آنهایی که دارم فرق می‌کند، باید برایم بخریش.» مادرش هم هرچقدر در تلاش بود که او را از جلوی ویترین مغازه دور کند اجازه نمی‌داد و بیشتر دست مادرش را برای بردن به داخل مغازه می‌کشید و صدایش را بلندتر می‌کرد. پایش را در یک کفش کرده بود و عروسک را می‌خواست.

■ **چه پاسخی به فرزندان لجبازمان بدهیم؟**

همه ما با رفتار لجبازی و گستاخی کودکان مواجه شده‌ایم. مخالفت کردن یا عدم توجه همیشه به معنی لجبازی نیست بلکه مخالفت‌های جزئی یک روند طبیعی در رشد کودک است که نگرانی خاصی ندارد. به خصوص زمانی که از آنها چیزی طلب می‌کنید یا با دیگر همسن و سالانشان همبازی می‌شوند از این جمله‌ها که «این عروسک منه»، «توپ منه»، «مال منه» و... استفاده می‌کنند و بیشتر وقت‌ها برای انجام هر کاری تنها جواب نه! می‌دهند. سؤالی که اینجا مطرح می‌شود این است که پدر و مادرها در برابر این نوع رفتار کودکانشان باید چه عکس‌العملی داشته باشند و چه پاسخی به فرزندانشان بدهند؟ در پاسخ به این دسته از سؤالات والدین باید گفت لجبازی در کودکان از یک‌سالگی شروع می‌شود و در سنین دو تا سه سالگی شدت پیدا می‌کند و حس مالکیت روی وسایل، خوراکی یا هر چیزی که به آنها متعلق است ایجاد می‌شود.

■ **لزوم حفظ آرامش در برابر رفتار لجبازانه کودکان**

زمانی که ما به عنوان پدر و مادر کودک کنترل عصبانیت خود را از دست می‌دهیم از فرزندان هم انتظاری غیر از این نباید داشته باشیم. پس همواره باید تلاش کنیم در تمامی رفتار و اعمال خود مقابل کودکان الگویی خوب و مناسب باشیم. در وهله اول والدین باید در نظر داشته باشند که این نوع رفتار در حالت نرمال جزئی از مرحله رشد فرزندشان است و باید نسبت به آن آگاهی داشته باشند و آرامش خود را در برابر رفتار لجبازانه آنها حفظ کنند، چراکه هرگز نباید نقش مهم و تأثیرگذار والدین را به عنوان اولین الگوی زندگی کودکان از یاد برد.

■ **این خودشان هستند که صدمه می‌بینند**

توجه به این مهم داشته باشید که در صورت بروز افراطی رفتار لجبازی، خیلی سریع باید مورد بررسی و درمان قرار بگیرد، چراکه نهادینه شدن این صفت در کودک باعث می‌شود به مرور زمان به خصوص در سنین بزرگسالی حقیقت را نادیده بگیرند و تنها نظر خود را با پافشاری اعمال کنند. جدا از اینکه این کارشان صحیح است یا غلط، در نهایت این خودشان هستند که صدمه می‌بینند.

■ **جملات خود را از حالت سؤالی تغییر دهید**

لجبازی در کودکان گاهی با بهانه‌گیری توأم می‌شود که علت همین بهانه هم می‌تواند ناشی از وجود ناراحتی یا بروز بیماری در کودک باشد که باید مورد واکاوی قرار گیرد. برای آموزش احساس تصمیم‌گیری در کودکان و اینکه کمتر لجبازی کنند بهتر است والدین جملات خود را از حالت سؤالی تغییر دهند. مثلاً بگویند: «دختر گلم دوست داره الان بازی کنه.» در زمان اوج لجبازی کودک، والدین باید علاوه بر حفظ آرامش خود خواسته آنان را ارزیابی کنند که در صورت غیرمعقول و خطرناک بودن سعی نمایند حواس فرزند را نسبت به موضوعی دیگر پرت کنند تا توجه کودک نسبت به خواسته‌اش کاهش یابد.

> زمانی که ما به عنوان پدر و مادر کودک کنترل عصبانیت خود را از دست می‌دهیم از فرزندان هم انتظاری غیر از این نباید داشته باشیم. پس همواره باید تلاش کنیم در تمامی رفتار و اعمال خود مقابل کودکان الگویی خوب و مناسب باشیم

■ **از تکنیک محروم کردن کودک استفاده کنید**

اگر کودک زیاد گریه یا جیغ و داد کرد به او بگویید: «تا زمانی که آرام نشدی به حرف‌هایت گوش نخواهم کرد»، «تا وقتی که ساکت نشدی من چیزی نمی‌شنوم»، «تنهایت می‌گذارم، هر وقت آرام شدی بیا با هم صحبت کنیم» و... در صورت عملی نشدن این رفتار از تکنیک محروم کردن کودک استفاده کنید و زمانی که قصد دارید این کار را انجام دهید توجه داشته باشید که رفتار ناپسند او را مورد انتقاد قرار دهید نه اینکه شخصیت کودک را زیر سؤال ببرید. به جای اینکه به او بگویید: «خیلی بچه بدی هستی» بهتر است بگویید: «من از طرز حرف زدن تو خوشم نمی‌آید و این رفتار درستی نیست...»

معمولاً کودکی که در آن لجبازی نهادینه شده است و والدین هم نسبت به رفتارش توجهی ندارند، به مرور زمان رفتاری تندخو، گستاخانه و غالباً توهین‌آمیز پیدا می‌کند و در صورت برآورده نشدن خواسته‌ها یا حتی عدم توجه به آنها به خشونت روی می‌آورد تا هویت مستقل خود را به پدر و مادر نشان دهد.

■ **علت را شناسایی کنید**

ممکن است این نوع رفتار تا زمان بزرگسالی همراه او باشد و در صورت کنترل رفتار لجبازی و گستاخی در خانواده فرد تلاش می‌کند این نوع رفتار را در محیطی غیر از خانواده و در مقاطع مختلف زندگی و در جایی دیگر به جریان بیندازد. مسلماً جامعه هم در مقابل چنین رفتاری سکوت نخواهد کرد، بنابراین خود شخص است که متضرر می‌شود و آسیب می‌بیند. همواره والدین باید توجه داشته باشند در صورت بروز نامتعارف رفتار لجبازی و گستاخی به خصوص در همان سنین پایین و کودکی حتماً علت را شناسایی و درصدد رفع آن تلاش کنند. عمده‌ترین و اصلی‌ترین علت لجبازی کودکان نشئت گرفته از بی‌توجهی والدین نسبت به احساس فرزندانشان است. زندگی که پدر و مادرها در جامعه امروزی در پیش گرفته‌اند، غرق در مشغله کاری و روزمرگی است و امروزه خانواده‌ها با این سبک و سیاق روبه‌رو هستند. والدین شاغل کمتر زمانی پیدا می‌کنند تا با کودکان خود وقت بگذرانند و به آنها توجه کنند. همین امر باعث بروز لجبازی در کودک کم سن و سال می‌شود، چراکه کودک هم درصدد تلافی است که در زمان حضور والدین کنار خود آنها را با لجبازی تنبیه کند. در این خصوص توصیه روانشناسان و مشاور خانواده به والدین این است که زمان بیشتری برای رفع نیاز عاطفی و احساسی کودکشان بگذارند.

■ **لجبازی کودکان نتیجه خشونت رفتاری شماست**

از جمله دلایل دیگر بروز لجبازی در کودکان وجود خشونت در رفتار والدین نسبت به یکدیگر و وجود مشاجره و بحث‌های خانوادگی است که تأثیر مستقیمی روی رفتار کودک می‌گذارد. والدین باید توجه داشته باشند که در صورت وجود این نوع رفتارها بین خود آن را از بین ببرند تا فرزندشان الگو نپذیرد. ختم کلام اینکه به رفتار کودکان در سنین یک تا سه سالگی باید توجه ویژه داشت و در برخورد با آنها آرامش و صبوری بیشتری در کنترل هیجانات و رفتار خود به خرج داد، چراکه آنها از ما الگو می‌پذیرند و همین الگوپذیری اگر در مسیر نادرست باشد می‌تواند راه زندگی آینده آنان را تحت تأثیر قرار دهد.